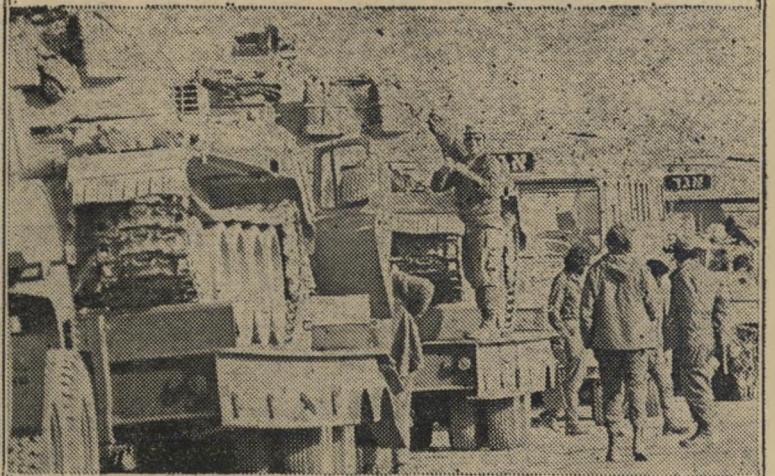

האוטובוסים וחלק מהחברים עדיין נמצאים במקומות אחרים

הפעלנו את רוב הקווים בין השעות 05.30-20.00, באזור חיפה ובחלק מהקווים בירושלים פועל השרות עד שעה 21.30 אנו מתנצלים על העיכובים הנדרשים מאת נוסעינו בימים אלה.

אגד המחלקה ליחסי ציבור.

ספוטו טוטו

צעירה מתל-אביב

זכתה בפרס הראשון בסך

150 אלף ל"י

במחזור האחרון של ה"טוטו"

•••

מינימום כלל הפרסים

350 אלף ל"י

•••

מינימום הפרס הראשון

175 אלף ל"י

•••

ביום ה' המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

(המשך מעמוד 20)

ניתן לנגוס בעוגה ולשומרה שלימה. זה סיפור אחיות העיניים. בעולם הרחב יוצאים לאור כמה רי כמה עיתונים מקצועיים של אספני עתיקות. בכתביעת אלה, המגיעים בדרך כלל רק לחוג מצומצם של אספני עתיקות והובבי ארכיאולוגיה, מתפרסמות מודעות מסחריות על אוספי עתיקות למכירה. בשנים האחרונות לא היה זה חינוך נדיר לגלות בבטאונים מקצועיים אלה מודעות המכריות על מכירת מימצאים ארכיאולוגיים שונים, מאוספו הפרטי של משה דיין. העתיקות שהוצעו למכירה ב" מודעות אלה לא היו שונות אמנם מ" מימצאים ארכיאולוגיים אחרים הנסחרים בשוק העתיקות, אבל העובדה שהם נלקחו מאוספו הפרטי של ש"רהביטחון של מדינת ישראל הגדילה את ערכם ומשכה אליהם את תשומת-הלב של האספנים. בעוד המישה חודשים עומדת להתקיים בניירירק מכירה פומבית גדולה של מי בעות ישראליות עתיקות הנושאות את השם "מכירת השקל של המאה", במכירה זו יוצע למכירה, בשיטת המכירה לכל ה" מרבה במחיר, אוסף שלם של מטבעות מממלכת יהודה ועד לתקופתו של הורדוס. כל המטבעות שייכים לאוספו הפרטי של ש"רהביטחון משה דיין. אלא שהפעם, בעקבות מה שאירע במלחמת יום-הכיפורים, הרגיש כנראה דיין עצמו כי יעבור את גבול הטעם הטוב אם יציג את ה" מטבעות למכירה כחלק מאוספו הפרטי. לא רק החיילים בחזית עלולים היו להגיב בתמיהה על ש"רהביטחון הממשיך ב" עסקים כאלה בזמנים כאלה. יש חשש כי גם כמה מהיהודים הטובים של ארצות הברית, הנקראים להדק את החגורות ול" הגביר את תרומותיהם למגבית כדי לסייע לביטחונה של ישראל, לא היו מבינים מדוע לא יוקדשו כל ההכנסות ממכירת אוספי העתיקות של דיין למילואה המילחמה-מרצון, למשל.

טכסיס גאוני

כדי לא להוסיף סימני שאלה מיותרים לאוסף סימני השאלה המרחף מעל משה דיין, ננקט טכסיס גאוני, לפיו לא יופיע דיין עצמו כבעל האוסף ובכל זאת יקבל האוסף את פירסומו של ש"רהביטחון. במודעה שפורסמה החודש בירחון ה" נומיניסטי האמריקני וורלד קווינס (מטבעות העולם), ושהכריזה על עריכת המכירה הפומבית בחודש מאי 1947 בנייר יורק, לא מופיע שמו של בעל האוסף המוצג למכירה. לעומת זאת מתנוסס עליה שמו של דיין פעמיים. פעם אחת מופיע דיין במודעה בתמונה המראה אותו מציג את מטבעות האוסף בפני אספן אלמוני, בלתי ניתן לזיהוי, שרק גבו מופיע ב" תמונה. בפעם שניה מתנוסס שמו של דיין במודעה בתוך מיסגרת מיוחדת בנוסח הבא: "במשך תקופה של 25 שנה, סייע ארכיאולוג גדול ששמו משה דיין לאוספן ישראלי לבנות את אחד האוספים המעולים של מטבעות יהודיים הקיימים בנמצא." מיהו אותו אספן אלמוני שמשם דיין סייע לו במסירתו כה רבה להרכיב אוסף מטבעות עתיקים במשך עשרים וחמש שנים רצופות? זאת לא נמסר במודעה, מסיבה פשוטה. האספן שמשם דיין עזר לו ב" איסוף המטבעות, בין השאר בצורת שוד עתיקות ועבירות מובהקות על פקודת ה" עתיקות של ישראל, איננו אלא משה דיין. איש לא היה מעז להישאר אלמוני ב" מודעה מיסחרית, המכריזה על מכירה פומבית למטרות מיסחריות, ובאותה שעה להשתמש בשמו של ש"רהביטחון של מדינת ישראל כדי לפרסם את אוסף ה" עתיקות שלו המוצע למכירה. שימוש כזה בשמה של אישיות ציבורית ללא הסכמתה יכול להתפרש, על פי תקדימים משפטיים, כהוצאת דיבה. הניסוח המתחמק במודעה, המתפרסמת על שניים מעמודי ביטאון אספני המטבעות המקצועי, לא נועד אלא להסוות את העובדה כי המטבעות שייכים לאוספו של דיין ובה בשעה להאציל להם גם מהילתו ופירסומו של ש"רהביטחון. לא קשה להבין, לאור כל זאת, מדוע ממאן דיין להתפטר מתפקידו בעקבות מה" דלי מילחמת יום-הכיפורים, שהוא נושא להם באחריות מיניסטריאלית. התפטרות כזאת בעולמה גם לגרום, חס וחלילה, לי ירידת ערך העתיקות שלו בשוק הבינלאומי.

(המשך מעמוד 10)

ישראל של ימינו מושפעת מזיכרונות השואה, ומזיכרונות מייחהמתנה של 1967. הערבים מושפעים מזיכרונות אחרים לגמרי — בריחת הפלסטינים ב-1948, ההתקפה על מצריים ב-1956, "הזיכרונות (של הקיסרות האוסטרית) הרפו אותה לא פחות מאשר הנקשות שלה". זה שוב מזכיר קצת את גולדה. כל אומה רואה את עצמה בתד" מית מסויימת, השונה לגמרי מן התדמית שיש לה בעיני הזולת, ובעיקר בעיני האויב. השלום נע" שיה בין אויבים, יש להם תד" מיות שונות לגמרי של עצמם ושל ריביהם:

● "הסדר בינלאומי מהווה שלב בתהליך, שבו נוצרת פשרה בין הצורה שבה רואה אומה מסויימת את עצמה, ובין הצורה שבה רוא" אים אותה שאר המדינות."

אולם:

● "שום מדינה לא תסכים להס" דר, ויהיה מאוזן, ובטוח" ככל שיהיה, אם נדמה לה שהוא פותר את החזון שיש לה לגבי עצמה."

ישראל לא תסכים להסדר שייראה לה אנטי-ציוני. הערבים לא יסכימו להסדר שייראה להם ככניעה לאימפריאליזם. התד" מיות ירחפו באלום של זנבה לא פחות מאשר הבעיות הממשיות.

אין נביא בעירו

מה יהיה תפקידו של קסינג'ר עצמו בוועידה זו? מה יעשה הוא, השוליה של מטרניך הגדול?

בספרו נמצא הפסוק המעניין הבא:

● "תפקידו של המתווך הוא להכתיב תנאי-שלום, ואילו תפקידו של איש-הביניים אינו אלא להעביר הצעות-שלום מהמחנה האחד אל המחנה השני."

דבר אחד ברור לו, בלי ספק: לא יתכן הסדר שהכל יהיו מרוצים ממנו. דווקא בכך רואה קסינג'ר ברכה:

● "אחד התנאים ליציבות אחת שכל הצדדים יהיו בלתי-מרוצים מן ההסדר. שהרי אם מדינה אחת תהיה מרוצה לגמרי, משמע שכל שאר המדינות יהיו בלתי-מרוצות לגמרי."

יתכן שאת המלים הבאות, אותן ייעד למטרניך, הוא מייחס גם לעצמו:

● "הוא ראה במדיניות מדע, לא ביטוי של רגשות."

על גורלו של המדינאי האמיתי, שוחר השלום, כתב כמה מיליני הנוגעות ללב — נימה בלתי-רגילה בספרו הייבש:

● "המדינאי דומה לגיבור כי דרמה הקלאסית. יש לו חזון של העתיד, אך לאי הוא מסוגל להניח חיל חזון זה לבני זמנו, ואין הוא יכול להזיח את אמיתות החזון."

יש לכך סיבה הגיונית, שכל לוחם-שלום התנסה בה:

● "האומות לומדות רק מן הניסיון. הן יודעות, רק דברים שקרן, שחלת זמן, ושכבר אי-אפי שר לפעול על פיהם. אך המדינאים צריכים לפעול כאילו האינפואיציה שלהם כבר הפכה לניסיון-העבר, כאילו שאיפותיהם הן אמת מו" כחת."

נראה שקסינג'ר הרגיש כך בעצמו, כאשר כתב:

● "משום כך גורד המדינאים הוא לעיתים קרובות כגורד הנכבי אים — אין מדינאי בעירו. הם מתי קשים תמיד להשיג את תמיכת דעת-הקהל בתוכניותיהם. גדולתם מתגלה רק אחרי זמן, כאשר הדבי רים שהם חזו מראש באינפואיציה שלהם כבר הפכו לנחלת העבר."

אלה דברי נחמה, שכל לוחם-שלום יכול לייחס אותם לעצמו.

כך מגיע קסינג'ר להגדרת המדינאי ה" אמיתי, שיש לה נכונות אובייקטיבית: "המדינאי צריך לגשר על פני הפער שבין המסורת והעתיד. מדינאי המקדים את ניסיון עמו יותר מדי, לא יזכה בתמיכת דעת" הקהל שלו, גם כשהוא מציג מדי" ניות נכונה... אך מדינאי המכביד את מדיניותו למה שדעת-הקהל שלו מסוגלת לקבול, גוזר על עצי" מו עקרונות גמורה."